

РЕШЕНИЕ

№ 436

гр. Пазарджик, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Ани Харизанова

при участието на секретаря Нели Ив. Въгларова
като разгледа докладваното от Албена Г. Палова Въззивно гражданско дело
№ 20235200500636 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. С решение № 876/21.12.2022 г., постановено по гр.д. № 20215240101364 Пещерският районен съд е отхвърлил предявения от „П.К.Б.“ ЕООД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.С., бул. “Б.”, бл. 53Е, вх. В, чрез пълномощника юрк. К. иск против Д. С. Т. от гр. П., ул. “М.Т.” № 171 с ЕГН ***** за признаване за установено по отношение на Д. С. Т., че „П.К.Б.“ ЕООД има валидно и изискуемо вземане срещу него в размер на 3353.30 лева - главница, ведно със законната лихва върху нея, считано от депозиране на заявлението - 26.08.2021 година до окончателното ѝ изплащане; договорено възнаграждение в размер на 1451.92 лева; лихва за забава в размер на 599 лева за периода от 04.07.2018 година до 06.01.2021 година; лихва в размер на 427.15 лева за периода 01.01.2021 година до 25.08.2021 година, за които е издадена заповед за изпълнение № 204 от 26.08.2021 година по ч.гр.дело № 1027/2021 година по описа на ПщРС.

Прекратил е производството по гр.дело № 1364/2021 година по описа на ПщРС по отношение на претенцията на от „П.К.Б.“ ЕООД с ЕИК ***** за осъждане на Д. С. Т. за заплащане на сумата от 1824.38 лева представляваща възнаграждение за пакет от допълнителни услуги като недопустима.

Осъдил е „П.К.Б.“ЕООД гр. С. да заплати на Д. С. Т. разноски по делото в размер на 2311.20 лева

С определение № 101/16.02.2023 г., постановено по реда на чл.248 от ГПК Пещерският районен съд е изменил решението в частта за разноските, като е осъдил „П.К.Б.“ЕООД да заплати на Д. С. Т. разноски, в т.ч. възнаграждение за адвокат в размер на 1065.54 лв. и разноски за вещо лице в размер на 510 лв.

С решение № 437/002023 г. Пещерският районен съд е отхвърлил иска на „П.К.Б.“ЕООД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление:гр.С., бул. “Б.“, бл. 53Е, вх. В, чрез пълномощника юрк. К. иск против Д. С. Т. от гр. П., ул. “М.Т.“ № 171 с ЕГН ***** за осъждане на Д. С. Т. за заплащане на сумата от 1824.38 лева представляваща възнаграждение за пакет от допълнителни услуги.

Против решение № 876/21.12.2022 г. в законния срок е постъпила въззивна жалба от „П.К.Б.“ ЕООД с изложени оплаквания за незаконосъобразност. Твърди се, че неправилно районният съд е приел, че между кредитора и Д. Т. не съществува облигационна връзка, а съдът не бил обсъди цялостно събраните по делото доказателства. Договорът бил сключен при общи условия и тъй като в случая законът не предвиждал солидарна отговорност между съдлъжниците, такава била договорена изрично по волята на страните. От клаузите на договора ставало ясно, че ответникът се бил съгласил да отговаря солидарно, наред с кредитополучателя, за същата престация към кредитора, който можел да я поиска от всеки от тях. Качеството на съдлъжник за Д. Т. се усъствявало от подписания от него договор за потребителски кредит при общи условия, а допълнителен аргумент за това била нормата на чл.304 от ТЗ. След като ответникът бил поел задължение като солидарен длъжник, кредиторът имал право да предяви вземането си срещу всеки един от длъжниците по свой избор.

Искането е решението на районния съд да бъде отменено, вместо което да бъдат уважени предявените положителни усъствителни искиове.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор с искане решението на районния съд да бъде потвърдено с присъждане на разноски за тази инстанция.

В исковата си молба против ответника Д. Т. ищецът „П.К.Б.“ ЕООД е твърдял, че на 17.04.2018 година е сключен договор за потребителски кредит № 3030633192 между „П.К.Б.“ ЕООД в качеството на кредитор и Н.И.А. и Д. С. Т. в качеството на солидарни длъжници. Договорът бил сключен при следните параметри: сума по кредита от 5000 лева; договорен срок от 36 месеца; размер на вноса от 243.98 лева; годишен процент на разходи (ГПР) от 49.89%; годишен лихвен процент от 41,17%; лихвен процент на ден от

0.11%, като общото задължение по кредита възлизало на 8783.28 лева. По избран и закупен пакет от допълнителни услуги се дължало възнаграждение в размер на 3284.28 лева, което се заплащало чрез месечна вноска в размер на 91.23 лева. Общото задължение по кредита възлизало на 12 067.56 лева, а месечната вноска (включваща и вноската по пакет от допълнителни услуги) възлизала на 335.21 лева.

Ищецът е твърдял, че длъжниците се запознали подписали Общи условия като неразделна част от договора, както и стандартния европейски формуляр. На 28.08.2018 година длъжникът по договора Н.А. подала заявление за промяна на погасителен план към ДПК № 3030623192, с което пожелала да ѝ бъде отложено плащането на погасителна вноска № 1. На 12.09.2018 година между посочените по-горе страни бил сключен Анекс № 1 към ДПК № 3030623192, с който страните по договора се договорили да бъде отложена погасителна вноска № 4, която трябвало да се заплати в края на погасителния план. Неразделна част от сключения анекс бил нов коригиран погасителен план, като погасителните вноски се променяли от 36 броя на 37 броя. На 01.10.2018 година длъжникът Н.А. подала заявление за промяна на погасителен план към ДПК № 3030623192, с което поискала да бъде отложено плащането на 2 погасителни вноски, като на 02.10.2018 година е бил сключен анекс № 2 към ДПК № 3030623192, с който страните се договаряли да бъдат отложени погасителни вноски № 5 и 6, като същите следвало да бъдат заплатени в края на погасителния план. Неразделна част от сключения анекс бил нов коригиран погасителен план, в който погасителните вноски се променяли от 36 на 39 броя. Ищецът е твърдял, че договореното възнаграждение по договора за заем е следвало да се изплати разсрочено в рамките на погасителния план. Неизплатеното от длъжника договорно възнаграждение било в размер на 1451.92 лева и се претендирало от падежа на първата неизплатена вноска - 03.01.2020 година до датата на предсрочната изискуемост 06.01.2021 година. Съгласно сключеното между страните споразумение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги длъжникът дължал възнаграждение в размер на 3284.28 лева, от която сума била заплатена сумата от 1459.90 лева и оставало да се заплати сумата от 1824.38 лева.

Длъжникът не бил изпълнил задължението си по договора, а именно да изплати заетата сума, като бил внесъл само шестнадесет погасителни вноски съгласно извлечение от сметка, поради което кредиторът обявил предсрочна изискуемост на кредита. Към момента размерът на погасеното от Н.А. и Д. Т. задължение по ДПК било в общ размер на 5445.58 лева, от която сума част от задълженията си по договора в размер на 5363.58 лева и 40 лева за погасяване на такси по Тарифа за извънсъдебно събиране на вземания, съгласно

уговореното в ОУ. След приспадане на внесеното задължение длъжникът Т. дължал на „П.К.Б.“ ЕООД сума в общ размер от 7 655.40 лева, от която - главница в размер на 3352.30 лева; договорено възнаграждение в размер на 1451.92 лева; възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги в размер на 1824.38 лева; лихва за забава в размер на 599.65 лева и законна лихва в размер на 427.15 лева. Поради неизпълнение на задължението по договора ищецът депозирал заявление по реда на чл.410 от ГПК пред РС-П., въз основа на което било образувано ч.гр.дело № 1027/2021 година по описа на ПщРС, приключило с издаване на заповед за изпълнение, като по отношение на заявлението относно сумата от 1824.38 лева, представляваща възнаграждение за пакет от допълнителни услуги, заявлението е било отхвърлено. Срещу заповедта за изпълнение в срока по чл.414 от ГПК било депозирано възражение от длъжника Д. Т., което мотивирало правния интерес на кредитора да усТ.и вземането си. Искането е да бъде посТ.ено решение, с което да се признае за усТ.ено по отношение на ответника, че ищецът има валидно и изискуемо вземане срещу ответника в размер на сумата от 3352.30 лева -главница по договор за потребителски кредит, ведно със законната лихва върху нея, считано от депозиране на заявлението до окончателното ѝ изплащане; договорено възнаграждение в размер на 1451.92 лева; лихва за забава в размер на 599.65 лева и законна лихва в размер на 427.15 лева.

Моли да бъде посТ.ено решение, с което да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 1824.23 лева, представляваща възнаграждение за закупен пакет допълнителни услуги. Претендират се разноси.

В указания от съда срок ответникът е депозирал писмен отговор, с който е оспорил предявения иск с твърдението, че ответникът не бил надлежно уведомен за предсрочната изискуемост на кредита. Оспорена е датата, съдържанието, както и подписът, положен от ответника Т. в документи Анекс № 1 и Анекс № 2 с твърдение, че те не са полагани от лицето Д. С. Т.. Направено е и възражение за неравноправни клаузи в договора, поради което моли предявените искове да бъдат отхвърлени изцяло. Заявено е още, че ответникът не бил получил никакви пари от заетата сума като същите били преведени по личната банкова сметка на заемателя А.. Претендират си разноси.

УсТ.ява се от доказателствата по делото, че на 17.04.2018 година Н.И.А. чрез сътрудник е депозирала до „П.К.Б.“ ЕООД писмено искане за отпускане на потребителски кредит в размер на 7000 лева, като на същата дата е попълнен и стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити. Същите документи са подписани от Д. С. Т. в графата „сдлъжник“. На 17.04.2018 година е сключен и договор № 3030623192 между „П.К.Б.“ ЕООД в качеството на кредитодател и Н.И.А. в

качеството ѝ на кредитополучател, по силата на който ищцовото дружество се е задължило да предостави в заем на А. сума в размер на 5000 лева за срок от 36 месеца. Уговорено било още от страните заетата сума да бъде издължена на вноски, всяка в размер на 243.98 лева, при годишен процент на разходи 49.89%; годишен лихвен процент от 41.17%; лихвен процент на ден от 0.11% или общото задължение по договора възлизало на 8783.28 лева, като бил закупен и пакет допълнителни услуги в размер на 3284.28 лева, а размерът на вноската по този пакет била договорена в размер на 191,23 лева или общият размер на вноската ставал 335.21 лева, а общият размер на задължението бил 12 067.56 лева. Договорът е подписан и от Д. С. Т. в качеството на съдлъжник. Подписани от страните са и общи условия към договора, декларации и споразумение за закупен пакет допълнителни услуги, както и погасителен план - неразделна част от договора, в който ясно са посочени броят на месечните вноски, размерът на всяка вноска и падежната дата, като падежът на последната погасителна вноска бил на 03.05.2021 година. С платежно нареждане от 18.04.2018 година договорената от страните сума по договор за кредит от 5000 лева е преведена по банкова сметка на лицето Н.И.А..

По-късно са сключени Анекс № 1 към договор за потребителски кредит от 12.09.2018 година, с който кредитополучателят е поискал отлагане на плащането на погасителна вноска № 4 без причина, като крайната дата за издължаване на кредита е 03.06.2021 година, а с Анекс № 2 от 08.10.2018 година кредитополучателят е поискал отлагане на плащане на вноска № 5 и вноска № 6, поради което срокът за плащане е удължен до 03.08.2021 година.

Видно от останалите писмени доказателства, до длъжника Т. е било адресирано уведомително писмо от 08.07.2021 година, с което кредиторът го уведомява, че неплатеното задължение по договор за кредит № 3030623192 е 8095.21 и включва: непогасена част от задължението съгласно договора в размер на 6628.60 лева; лихва за забава в размер на 966.61 лева; такса по тарифа от 500 лева като обявява договорът за предсрочно изискуем считано от 06.01.2021 година. Съгласно обратната разписка за доставяне, това писмо с дата 08.07.2021 година е връчено на длъжника Т. лично срещу подпис на 12.01.2021 година.

Като доказателство по делото е приложено ч. гр. дело № 1027/2021 година по описа на ПщРС, от което се усТява, че същото е образувано по заявление на „П.К.Б.“ЕООД гр.С. по реда на чл.410 от ГПК срещу Н.И.А. от гр.П. и Д. С. Т. от гр.П. за издаване на заповед за изпълнение за следните суми: главница в размер на 3352.30 лева; неплатено договорно възнаграждение в размер на 1451.92 лева за периода от 03.01.2020 година до 06.01.2021 година; неплатено възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги в размер на 1824.38 лева; неплатени такси по тарифа за

извънсъдебно събиране на вземания в размер на 30 лева; непогасена лихва за забава в размер на 599.65 лева за периода от 04.07.2018 година до 06.01.2021 година; законна лихва в размер на 427,15 лева за периода от 06.01.2021 година до 25.08.2021 година, ведно със законната лихва върху главницата, считано от депозирание на заявлението до окончателното ѝ изплащане.

Въз основа на заявлението е издадено разпореждане инкорпорирано в заповед № 204 от 26.08.2021 година, постановена по ч. гр. дело № 1027/2021 година по описа на ПщРС, с което е разпоредено длъжниците Н.И.А. и Д. С. Т. от гр.П. да заплатят солидарно на заявителя следните суми: 3352.30 лева - главница, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 26.08.2021 година до окончателното изплащане; неплатено договорно възнаграждение в размер на 1451.92 лева; лихва в размер на 599.65 лева за периода от 04.07.2018 година до 06.01.2021 година; такса за извънсъдебно събиране на вземане в размер на 30 лева; законна лихва в размер на 427.15 лева за периода от 06.01.2021 година до 25.08.2021 година и разноски по делото в размер на 153,71 лева д.т. и 150 лева възнаграждение на юрисконсулт.

Заповедта по отношение на длъжника Д. Т. не е влязла в сила, тъй като в законоустановения срок е депозирано възражение по чл.414 от ГПК. Със съобщение от 06.10.2021 година съдът е указал на заявителя за правото му да предяви иск срещу Д. С. Т., за да установи вземането си в месечен срок, като довнесе и дължимата държавна такса. Заповедта срещу Н.И.А. е влязла в законна сила.

С разпореждане № 435 от 26.08.2021 година постановено по ч.гр.дело № 1027/2021 година по описа на ПщРС съдът е отхвърлил заявлението на „П.К.Б.“ЕООД гр.С. срещу Н.И. А. и Д. С. Т. за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК за заплащане солидарно на сумата от 1824.38 лева, представляваща възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги, основаваща се на неравноправна клауза, като разпореждането е влязло в законна сила.

За изясняване на спора от фактическа страна пред районния съд е назначена и изслушана икономическа експертиза, в заключението на която се сочи, че заетата сума по договор за кредит № 3030623192 и представляваща главница е следвало да бъде върната съгласно договореното от страните на 36 погасителни вноски (включващи главница + лихва) в периода от 03.06.2018 година до 03.05.2021 година като размерът на месечната вноска е бил договорен на 243.98 лева или общо е следвало да бъде върната от кредитополучателят сумата от 8783.28 лева, включваща заетата сума и лихва. Вещото лице е установило, че кредитната институция била приела методика за изчисляване на лихвения процент като формулата била следната: годишният лихвен процент се изчислявал от „П.К.Б.“ ЕООД на базата на

цялата главница, като приемала, че годината има 365 дни, а месецът 30.42 дни. Годишният процент на разходите се изчислявал от „П.К.Б.“ ЕООД по следната формула: размерът на плащането (главница + лихва) разделено на $(1 + \text{ГПР}\%)$ по периода от усвояване до плащане (падежът на вноската по погасителния план) изразен в години. ГПР се изчислявал, като месечният размер на лихвата се изчислява, като остатъчната главница се умножава по лихвения процент, който е фиксиран за целият срок на кредита, след това се разделя на 360 дни и резултатът се умножава по 30 дни. В заключението се сочи още, че в периода от 04.05.2018 година до 18.12.2019 година длъжникът Н.А. е извършила плащания в размер на 5445.58 лева. Вещото лице е усТило, че върху главницата от 3352.30 лева обезщетението за забава за периода от 04.07.2018 година до 25.08.2021 година е в размер на 280.39 лева. Заключението е прието в с.з. и не е оспорено от страните, поради което съдът го кредитира като компетентно и изчерпателно изготвено.

По делото е открита процедура по чл.193 от ГПК относно истинността на подписите на ответника Д. Т. в Заявление от 28.08.2018 година и в Заявление от 01.10.2018 година за промяна на погасителен план към основен договор за потребителски кредит № 3030623192 от 17.04.2018 година както и Анекс № 1 и Анекс № 2 към Договор за потребителски кредит по почин на ответната страна. На ищеца е указано да сочи доказателства относно истинността на подписите, но такива не са представени и районният съд е приел оспорването за успешно, поради което следва да се приеме, че подписите под Заявление от 28.08.2018 година и в Заявление от 01.10.2018 година за промяна на погасителен план към основен договор за потребителски кредит № 3030623192 от 17.04.2018 година както и Анекс № 1 и Анекс № 2 към Договор за потребителски кредит не са положени от ответника и изброените писмени доказателства следва да бъдат изключени като такива по делото.

Въз основа на така приетото за усТено от фактическа страна съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо, тъй като не страда от пороци, обосноваващи неговата нищожност или недопустимост.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна по следните съображения:

В своята практика ВКС трайно приема, че солидарната отговорност е налице във всички случаи, когато кредиторът има възможност да изисква от всеки от длъжниците цялото си вземане, като изпълнението на един погасява дълга и освобождава всички длъжници (чл. 122 3ЗД). Общите правила, уредени в чл. 121-127 3ЗД, са приложими за всички случаи, когато е налице пасивна солидарност, стига нещо друго да не е уговорено. Разликите се следват, както от изрично съдържащите се в този смисъл уговорки, така и от

основанието за възникване на солидарността. ВКС приема, че съдът трябва да усЪ.и вида на солидарната отговорност, според основанията за нейното възникване, за да определи спецификата на конкретните облигационни отношения.

При встъпването в дълг едно трето на правоотношението между кредитора и главния длъжник лице се съгласява да поеме съществуващо задължение като солидарен длъжник - било по договор между третото лице и кредитора, било по договор между стария и новия длъжник. Встъпването в дълг, когато следва от сключен между кредитора и встъпващия в дълг договор, наподобява поръчителството, но встъпилият в чужд дълг е винаги отговорен на същото правно основание, на което дължи първоначалният длъжник и солидарно с него. В хипотезата на [чл. 101 ЗЗД](#) отговорността на встъпилия нов длъжник, за разлика от солидарната задълженост, възниква само ако има главно задължение, но не е акцесорна на главното задължение. Задължението на поръчителя също зависи от съществуването на главното задължение, за разлика от солидарната задълженост, но е винаги акцесорно на главното задължение, за разлика и от встъпването в чужд дълг, и от солидарната задълженост. Поръчителят отговаря на собствено правно основание, докато встъпилият в дълг дължи на същото правно основание, по силата на което дължи и първоначалният длъжник и солидарно с него. (В този смисъл [решение № 67/30.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 1843/2013 г. на II т. о.](#), [решение № 105/30.06.2011 г. на II т. о. на ВКС по г. д. № 944/2010 г.](#), [решение № 202/13.07.2012 г. по гр. д. № 680/2011 г. на I г. о. на ВКС](#), [решение № 220/31.07.2014 г. на ВКС по гр. д. № 6126/2013 г. на IV г. о.](#), [решение № 213/6.01.2017 г. на ВКС по гр. д. № 5864/2015 г., IV г. о., ГК](#)).

Квалификацията "солидарен длъжник" е обща, тя не дава информация за същината и характеристиките на отговорността на длъжниците към кредитора. Квалификациите на правоотношението, давани от страните, сами по себе си също не са определящи за неговата същност; важни са съдържателните уговорки, съгласието на страните и преследваната от тях цел.

УсЪ.ява се от писмените доказателства, че кредитополучател по договора е Н.И. А.. Безспорно е по делото, че тя е получила договорната сума по своя сметка и на свое разпореждане, също само тя е договаряла разсрочване на плащане на някои дължими месечни вноски и удължаване на срока на договора. Безспорно е по делото, че Д. С. Т. не е получил на свое разпореждане никаква част от сумата по договора за потребителски кредит, а се е подписал под договора като „солидарен длъжник“. В договора също изрично е уговорено, че заемът се получава от Н. А., съгласно чл.8.1 от ДПК тя следва да го върне, ведно с всички задължения по договора и ОУ, посочени в погасителния план. Ако обаче заемополучателят/солидарният длъжник

погаси частично предсрочно заема, заеодателят на КЛ/СД (клиента /солидарния длъжник) суми и облекчения, предвидени в чл. 7.2.4 Отговорността на солидарния длъжник, предвидена по договора, е в рамките на [чл. 121-126 ЗЗД](#). Няма спор, че има извършено погасяване на дълга от А. със сума в размер на 5445.58 лева. При тези данни, а и при безспорния факт, че сумата е дадена на и получена от Н. А., следва, че тя и "солидарният длъжник" Д. Т. не са създадени, всеки до обема на цялото, към заеодателя. Задължението на А. към „П.К.Б.“ ЕООД е предпоставка за съществуването на задължението на Т. към „П.К.Б.“ ЕООД и с отпадането на задължението на А. отпада и задължението на Т.. При солидарната задълженост съществуването на едно от задълженията не е предпоставка за съществуването на другото, всеки от длъжниците дължи на свое и независимо основание, като отпадането на едно от задълженията не предизвиква отпадане на другите.

Съдът, като анализира съдържанието на уговорените в писмения договор права и задължения на страните по него, подписването му от Т. в качеството на „солидарен длъжник“ и след анализ на съществените уговорки в договора, реалното предаване и преминаването на парите в патримониума на заемополучателя А., очакването тя да погаси дълга, намира, че намерението на страните по договора и преследваната от тях цел е Д. Т. да обезпечи дълга на Н. А.. Задължението му е акцесорно на това по заема и е уговорено като поръчителство. Поръчителят, съгласно [чл. 147, ал. 1 ЗЗД](#), не отговаря за главното задължение, ако кредиторът не е предявил иска си в шестмесечен срок от падежа. Шестмесечният срок е преклузивен, за който съдът е длъжен да следи и служебно, както е изяснено в т. 4в на [ТР № 4/2013 г.](#) на ОСГТК на ВКС. Искът, предявен по реда на [чл. 415](#) и [422 ГПК](#), е продължение на защитата, предприета по [чл. 410](#), съответно [чл. 417 ГПК](#), след направени възражения на длъжника в заповедното производство, поради което спазването на срока се преценява към датата на подаване на заявлението пред заповедния съд. Ако искането по заявлението е уважено и заповед за незабавно изпълнение е издадена, позоваването на погасяване на субективното материално право на кредитора спрямо поръчителите, може да бъде направено и в производството по реда на [чл. 415](#) и [чл. 422 ГПК](#), както е в случая. Дори и без изричен довод, съдът служебно в исковото производство и сам дължи преценка за спазването на срока по [чл. 147, ал. 1 предл. 1 ЗЗД](#), защото се касае за наличие на процесуална предпоставка за съществуване правото на иск.

Безспорно е по делото, че падежът на вземането, предмет на делото, според първоначалния договор, подписан и от Т., е на 03.05.2021 година. Както беше усТ.ено по-горе, той не е подписвал анексите с номера 1 и 2, с

които срокът на действие на договора се удължава до 03.08.2021 г. и тези анекси са изключени като доказателство по настоящото дело. Молбата по [чл. 410 ГПК](#) е подадена на 26.08.2021 г., което е след срока по [чл. 147, ал. 1 ЗЗД](#) и с изтичането му е погасено самото поръчителство. Ето защо, искът срещу Д. Т. се явява недопустим, като обжалваното решение следва да бъде обезсилено и производството по делото прекратено в тази част. Издадената по [чл. 410 ГПК](#) заповед също следва да бъде обезсилена с настоящото решение, както изрично е указано в т. 13 от [ТР 3/2012 г.](#) на ОСГТК на ВКС. На същото основание следва да бъде обезсилено и определение № 101/16.02.2023 г., тъй като то е неразделна част от решение № 876/21.12.2022 г., постановено по гр.д. № 20215240101364 по описа на Пещерския районен съд. Решение № 437/002023 г. не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Тъй като нито един от исковете не надвишава сумата от 5000 лв., настоящото решение се явява окончателно и няма да подлежи на касационно обжалване.

Като взе предвид гореизложеното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 876/21.12.2022 г., постановено по гр.д. № 20215240101364, **в частта**, с която Пещерският районен съд е отхвърлил предявения от „П.К.Б.“ ЕООД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.С., бул. „Б.“, бл. 53Е, вх. В, чрез пълномощника юрк. К. иск против Д. С. Т. от гр. П., ул. „М.Т.“ № 171 с ЕГН ***** за признаване за постановено по отношение на Д. С. Т., че „П.К.Б.“ ЕООД има валидно и изискуемо вземане срещу него в размер на 3353.30 лева - главница, ведно със законната лихва върху нея, считано от депозирание на заявлението - 26.08.2021 година до окончателното ѝ изплащане; договорено възнаграждение в размер на 1451.92 лева; лихва за забава в размер на 599 лева за периода от 04.07.2018 година до 06.01.2021 година; лихва в размер на 427.15 лева за периода 01.01.2021 година до 25.08.2021 година, за които е издадена заповед за изпълнение № 204 от 26.08.2021 година по ч.гр.дело № 1027/2021 година по описа на ПщРС, както и в частта за разноските.

ОБЕЗСИЛВА определение № 101/16.02.2023 г., представляващо неразделна част от решение № 876/21.12.2022 г., постановено по гр.д. № 20215240101364 по описа на Пещерския районен съд.

ПРЕКРАТЯВА производството по в.гр.д. № 636/2023 г. по описа на Пазарджишкия окръжен съд и по 1364/2021 г. по описа на Пещерския районен съд.

ОБЕЗСИЛВА заповед за изпълнение № 204 от 26.08.2021 година, издадена по ч.гр.дело № 1027/2021 година по описа на Пещерския районен съд.

ОСЪЖДА „П.К.Б.“ ЕООД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. “Б.”, бл. 53Е, вх. В, да заплати на Д. С. Т. от гр. П., ул. “М.Т.” № 171 с ЕГН *****, деловодни разноси за две инстанции в общ размер на **2825.54** лв.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____